

thodi nimirum meæ memores, eò utroqve oculo respexerimus, ratio tractandi ipsa lineam studiorum tuorum deserere aut evertere haud potest. Numero aliàs (præfiscini!) Te inter eos, qui doctrinam meam, de disciplina Juris Naturalis è statu Integritatis deducenda, non minùs callent quàm defendere valent. Nòsti, me quidem sacris doctrinis sacram Scripturam, absqve omni raptu, propriam relinquare; mutuò tamen non nihil, quod citra injuriam fieri potest, inde petere. Rides eos, qui cum ipsi fingant, quod suis opinionibus substantiant fundamentum, me niti revelatione DEI, non fictâ sed omni exceptione majori, ægrè ferunt. Vides, hinc in studiis Tuis commodum haud exiguum in Teredundare; ideoq; ut Tibi ipsi ne desis, sed Tuæ potiùs prudenter faveas utilitati, hoc Tuum domi pertractasti, pertractatum publicè produxisti argumentum. Maçte hâc prudentiâ, sed & obedientiâ quam Superioribus exhibes, Tuâ. Nihil reliquum est, quàm ut & ego, quomodo has duas virtutes Tuas jam approbaveris mihi, breviter indicem & indicando laudem. Autor nimirum Tibi fui, ut digereret dicenda in certa capita, distincteq; de rigore ipso, de causis ejus & consequentibus diceres. En, methodicè illud in tribus capitibus præstitisti: prudenter spero, sicut ad nutum meum promptissimè; faxit Deus, ut etiam Feliciter!

mubigill
 est ista
 non con
 de
 ista
 mubigill